

Тя не искаше да играе съ дъщерята на шивичката, но не каза нищо на майка си, а само прие Милка много хладно.

Децата играеха на слъпа баба. Поканиха въ играта и Милка. Скоро Суза, увлечена въ играта, се самозабрави и почна открито да се присмива на бедното момиче.

Следъ това почнаха да играятъ нова игра. Всички деца се наловиха за ръце, едно застана въ сръдята и запъха. Пъсенъта имаше припъвъ: „Когато отъ насъ ти обичашъ, него прегърни“. Когато се изпъеше припъва, детето, което стои въ сръдята, се спускаше и прегръщаше една отъ другаркитъ си, която най-обича.

Дойде редъ и Милка да застане въ сръдята. Когато децата почнаха да пъятъ припъва, Милка се спусна да прегърне Суза, но тя я блъсна и каза грубо: — Спри и само се допри до мене! Азъ не искамъ ти да ме прегръщашъ!

Мъчно стана на Милка, но нѣмаше какво да прави.

Следъ това децата почнаха да се люлѣятъ на люлката.

Всички подъ редъ се люлѣха. Дойде редъ и на Милка. Децата поканиха и нея, но тя отказа:

— Много ме е страхъ да се люлѣя, каза тя.

— Нѣма нищо страшно, ние ще те люлѣемъ полека, придумваха я другитъ момичета!